

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 5. juna 2017. godine
Br. ref.: RK 1081/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI141/16

Podnosilac

Agrounion D.O.O

Ocena ustavnosti rešenja KA. br. 339/2016 Apelacionog suda Kosova od 15. aprila 2016. godine i obaveštenja KMLK. br. 7/16 glavnog državnog tužioca Republike Kosovo od 29. jula 2016. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Društvo sa ograničenom odgovornošću „Agrounion“, preko svog generalnog direktora Refika Šabanija (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa sedištem u Velikoj Slatini, opština Kosovo Polje. Podnosioca zastupa advokat Bahtir Troshupa.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje KA. br. 339/2016 Apelacionog suda Kosova od 15. aprila 2016. godine, u vezi sa obaveštenjem KMLK. br.7/16 glavnog državnog tužioca Republike Kosovo od 29. jula 2016. godine.
3. Obaveštenje glavnog državnog tužioca je uručeno podnosiocu zahteva dana 1. avgusta 2016. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja Apelacionog suda u vezi sa obaveštenjem glavnog državnog tužioca.
5. Podnosilac zahteva tvrdi da je došlo do povrede njegovih prava zaštićenih članovima 21. [Opšta Načela] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članovima 21.4 i 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 1. decembra 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 16. januara 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Snezhanu Botusharovu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Bekim Sejdiu.
9. Dana 13. februara 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana Sud je poslao kopiju zahteva Apelacionom sudu u Prištini.
10. Dana 14. marta 2017. godine, Sud je dostavio kopiju zahteva glavnom državnom tužiocu Republike Kosovo.
11. Dana 21. marta 2017. godine, Sud je tražio od podnosioca da dâ dodatna objašnjenja u vezi sa zahtevom i da dostavi dodatni dokument u vezi sa punomoćjem.
12. Dana 30. marta 2017. godine, podnosilac zahteva je dostavio traženi dokument i odgovorio je na zahtev Suda.
13. Dana 03. maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva

Pregled činjenica

14. Dana 10. 15. i 17. aprila 2014. godine, Agencija za hranu i veterinarstvo je tri dana vršila kontrolu poslovanja podnosioca zahteva i sačinila šest dokumenata o stanju s kojim su se suočavali (zapisnici br. 003615, 003616, 003619, 003620, 003625 i 003626 od 10. 15. i 17. aprila 2014. godine).
15. Dana 28. aprila 2014. godine, na osnovu gore navedenih zapisnika, Agencija za hranu i veterinarstvo je podnela zahtev za pokretanje prekršajnog postupka protiv podnosioca zahteva pred Osnovnim sudom u Prištini – Divizijom za prekršaje. U zahtevu Agencije za hranu i veterinarstvo je navedeno da je podnosilac zahteva:

“Stavio je u promet na teritoriji Republike Kosovo, preparate za biljnu zaštitu (PBZ), koji nisu ovlašćeni ili nisu imali sertifikate za ovlašćenje izdate od strane Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ruralnog razvoja (MPŠRR) i da naravno nisu bili obuhvaćeni u registru – listi PBZ-a dozvoljenih za promet i upotrebu na Kosovu.“
16. Dana 14. decembra 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je rešenjem Reg. br. 26553/14 oglasio podnosioca zahteva krivim za prekršaje i izrekao mu novčanu kaznu u iznosu od 6.000 €.
17. Dana 8. januara 2016. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu Kosova protiv rešenja Osnovnog suda u Prištini, ističući da sud nije podnosiocu dostavio sva dokumenta i zapisnike sa ročišta.
18. Dana 15. januara 2016. godine, Apelacioni sud Kosova je rešenjem Ka. br. 28/2016 poništio rešenje Osnovnog suda u Prištini i predmet vratio na ponovno suđenje.
19. Dana 31. marta 2016. godine, na ponovljenom suđenju Osnovni sud u Prištini je rešenjem Reg. br. 26553/14 oglasio podnosioca zahteva krivim za prekršaje i izrekao mu novčanu kaznu u iznosu od 6.000 €.
20. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu Kosova protiv rešenja protiv Osnovnog sud u Prištini, ističući da je rešenje doneto *“zloupotrebom sudske funkcije od strane sudije“* i da je nastupila *“apsolutna zastara navodnog prekršaja.“*
21. Dana 15. aprila 2016. godine, Apelacioni sud Kosova je rešenjem KA. br. 339/2016 odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje Reg. br. 26553/14 Osnovnog suda u Prištini.
22. Dana 22. jula 2016. godine, podnosilac zahteva se obratio glavnom državnom tužiocu Republike Kosovo zahtevajući pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti protiv pravosnažnog rešenja Osnovnog suda u Prištini.
23. Dana 29. jula 2016. godine, glavni državni tužilac Republike Kosovo je obaveštenjem KMLK. br. 7/16 obavestio podnosioca zahteva da:

“Nakon razmatranja spisa predmeta i vašeg predloga, Kancelarija Državnog tužilaštva vas OBAVEŠTAVA da nije našla dovoljne zakonske osnove za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.”

Navodi podnosioca

24. Podnosilac zahteva opisuje u detalje činjenično stanje i navodi niz povreda Zakona o prekršajnom postupku u vezi sa njegovim pravima. Ovi navodi se odnose na neuredno obaveštavanje u vezi ročišta i uručenje pismena, apsolutnu zastarelost učinjenih prekršaja, prekoračenje optužbe koja se primenjuje na prekršaje. Međutim, podnosilac zahteva ove navedene povrede ne povezuje sa nijednim konkretnim ustavnim povredama.
25. Dalje, podnosilac zahteva tvrdi da je povređen princip *reformatio in peius*. Podnosilac zahteva obrazlaže ovu tvrdnju činjenicom da je kažnjen za prekršaje učinjene u sva tri dana kada je vršena kontrola, a *“... nije postojao zahtev za pokretanje postupka za navodne prekršaje izvršenih 15. aprila 2014. god. i 17. aprila 2014. god.”*
26. Podnosilac tvrdi da ga je Apelacioni sud kaznio za prekršaje počinjene tokom drugih dana, a ne za prekršaje za koje je prvobitno kažnjen, čime menja optužbe na štetu podnosioca. Podnosilac tvrdi da to nije bilo u delokrugu nadležnosti Apelacionog suda, jer je sama žalba podneta od strane podnosioca zahteva, a ne od strane tužioca.
27. Na kraju, podnosilac zahteva tvrdi da *“nezavisno od toga što se u Ustavu i u Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i sloboda ne govori izričito o principu reformatio in peius, u suštini, ustavna načela i načela EKLJP-a u sebi sadrže ovaj princip, zato on smatra da su mu povređena prava propisana principom reformatio in peius i sledstveno garantovana Ustavom, član 21 [Opšti principi], i iz člana 31[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], Ustava kao i povređen je član 6 EKLJP-a, (pravo na pravično suđenje).”*
28. Podnosilac zahteva od Suda traži

“Da se PROGLASI nevažećim rešenje Apelacionog suda KA. br. 339/2016 od 15.04.2016. god. i da se predmet [...] VRATI Apelacionom sudu na ponovno suđenje ...”.

Prihvatljivost zahteva

29. Sud će ispitati da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, utvrđene Ustavom, Zakonom i Poslovníkom.
30. Najpre, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

*1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*

31. Sud se, dalje, poziva na stav 4, člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje da,

„4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.

32. Sud se, takođe, poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji predviđa da,

Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

33. Štaviše, Sud uzima u obzir pravilo 36 (1) d) i (2) a) Poslovnika, koje predviđa da,

(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(a) da zahtev nije prima facie opravdan.

34. Sud prvo smatra da u skladu sa članom 21.4 Ustava koji predviđa da "Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva," podnosilac ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na ustavna prava koja su validna za pojedince, i koja su primenljiva i za pravna lica kao što je podnosilac zahteva.

35. U ovom slučaju, Sud ocenjuje da je podnosilac ovlašćena strana da podnese zahtev Ustavnom sudu i da je iscrpeo sva raspoloživa pravna sredstva i da je podneo zahtev u propisanom roku. Međutim, Sud dalje mora oceniti da li su ispunjeni uslovi propisani članom 48. Zakona i predviđeni u pravilu 36 Poslovnika.

36. Sud smatra da se tvrdnje podnosioca odnose na navodne povrede zakona, odnosno na neuredno obaveštavanje u vezi ročišta i uručenja pismena, apsolutnu zastarelost učinjenih prekršaja, prekoračenje optužbe u vezi prekršaja i principa *reformatio in peius*.

37. Sud primećuje da podnosilac u suštini ponavlja iste navodne povrede koje je pokrenuo tokom postupaka pred redovnim sudovima. U ponovljenom postupku, Osnovni sud i Apelacioni sud su uzeli u obzir, ispravili navodne povrede i obrazložili svoje odluke detaljno.

38. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o „*neurednom obaveštavanju u vezi ročišta i uručenju pismena*“ (rešenje KA.br.339/2016), Apelacioni sud je dao detaljan odgovor obrazlažući:

“... Nakon ovog odbijanja on se sutradan pojavljuje na sudu i prima poziv i dana 25.03.2016. god. podnosi zahtev za odgodu sednice sa istim obrazloženjem. Primetivši pokušaj advokata da odugovlači sednicu, sudija je usmeno obavestila advokata da neće više biti odlaganja sednice. Međutim, uprkos ovome, isti se nije pojavio u sudnici 30.03.2016. god., dok svedoci koji su bili predloženi za saslušanje sa njegove strane, dali su svoje izjave.“

39. Dalje, u vezi tvrdnji podnosioca “o zastarelosti učinjenih prekršaja i prekoračenje optužbe u vezi prekršaja” kao i njegove tvrdnje da “*...ne postoji zahtev za pokretanje postupka za navodne prekršaje izvršenih 15. aprila 2014. god. i 17. aprila 2014. god.*” Sud primećuje da je Apelacioni sud dao detaljan odgovor u vezi ovih tvrdnji, obrazlažući:

“... Navodi iz žalbe, da je navodni prekršaj izvršen dana 10.04.2014. god. i sledstveno je dostigao zastarelost prava za odvijanje postupka – ne stoji, zato što dana 15.04.2014. god. a takođe i dana 17.04.2014. god. u kontinuitetu je izvršena inspekcijska kontrola i sa zapisnicima je utvrđen prekršaj izvršen od strane optuženog. Isto tako, zahtev za pokretanje prekršajnog postupka od 29 – 30.04.2016. god. tereti optuženog za izvršenje prekršaja, osim za 10.04.2014. god. takođe i za 15.04.2014. god., na osnovu zapisnika inspekcije br. 003619 i 003620, i za dan 17.04.2014. god. na osnovu zapisnika inspekcije br. 003625 i 003626. Tako da ne stoji ni navod iz žalbe, da je prvostepeni sud, što se tiče datuma izvršenja prekršaja, delovao u suprotnosti sa zahtevom za pokretanje postupka za prekršaj....“

40. Na kraju, Sud primećuje da su i tvrdnje o povredi principa *reformatio in peius*, zbog izricanja više kazne, iako je žalba uložena od strane samog podnosioca zahteva, detaljno obrazložene od strane Apelacionog suda, kao što sledi:

“...Veće ocenjuje da prvostepeni sud, tokom odvijanja prekršajnog postupka nije izvršio povredu odredbi prekršajnog postupka, odnosno nije izvršio pogrešnu primenu materijalnog prava na štetu optuženog, dok što se tiče visine izrečene novčane kazne smatra se na osnovu člana 9 ZOP, da mu je izrečena novčana kazna ispod minimuma propisane zakonom, zato i u ovom pravcu nema zakonske osnove za preinačenje rešenja i obustavljanje prekršajnog postupka zbog zastarelosti, kako se predlaže u podnetoj žalbi.”

41. Sud ponavlja da nema zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim ako su povredile prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Podnosilac zahteva mora podneti potkrepljenu tvrdnju i ubedljiv argument kada tvrdi da je javni organ povredio njegova ustavna prava i slobode zaštićene Ustavom.

42. Sud podseća da nije njegova uloga da utvrđuje koja je vrsta dokaza dozvoljena, koje dokaze treba uzeti u obzir, niti da precizira koji su dokazi prihvatljivi, a koji ne. To je uloga redovnih sudova. Zadatak Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci u redovnim sudovima bili pravični u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti (vidi: ESLJP, presuda od 12. maja 2000. godine, *Khan protiv Ujedinjenog kraljevstva*, aplikacija br. 35394/97, stavovi 34-35).
43. Pored toga Sud, takođe, ponavlja da je uloga Ustavnog suda da obezbedi poštovanje prava garantovanih Ustavom i ne može, dakle, da deluje kao “*sud trećeg ili četvrtog stepena*” (vidi: ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96; vidi, takođe : Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, br. KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*).
44. Sud smatra da je podnosilac zahteva imao mogućnost da predstavi pred redovnim sudovima materijalne i pravne razloge za rešavanje spora. Sud takođe smatra da argumenti podnosioca su uredno saslušani i uredno pregledani od strane redovnih sudova i donete odluke su bile u potpunosti obrazložene.
45. Sud, dalje, smatra da se podnosilac zahteva ne slaže ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, prosto neslaganje ishodom postupka sprovedenog od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti dokazanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi: *mutatis mutandis* slučaj *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine).
46. Sud primećuje da podnosilac zahteva nije izneo precizno i konkretno koja su mu prava navodno bila povređena i nije objasnio kako i zašto je rešenje Apelacionog suda je moglo povrediti ova ustavna prava. Podnosilac je samo naveo da je došlo do povrede ustavnih prava. On nije pružio nikakav *prima facie* dokaz koji bi ukazao na povredu ustavnih prava (vidi: odluka ESLJP-a br. 53363/99 od 31. maja 2005. godine, *Vanek protiv Slovačke Republike*).
47. Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio tvrdnje da su relevantni postupci bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenim odlukama podnosiocu povređena osnovna prava i slobode garantovane Ustavom i EKLJP (vidi: *mutatis mutandis*: ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06).
48. Iz ovih razloga, Sud smatra da uslovi prihvatljivosti, utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i propisani Poslovníkom o radu nisu ispunjeni.
49. Stoga, Sud zaključuje da je njegov zahtev neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) a) i 56 Poslovnika, na sednici održanoj 03. maja 2017. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

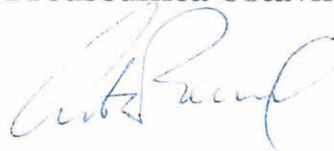
Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi